

begynder at løsne lidt op. Der er emner, som man pludselig kan begynde at diskutere, som tidligere har været tabu.

Jeg vil blot i den forbindelse nævne de ordvekslinger om kvindelig omskæring, der har været i denne debat. I mange lande har det været absolut tabu at tale om det. Det er det ikke mere. Det er et fremskridt, at man tør tale om problemerne og siger, at man vil have disse problemer løst, og det kan man altså kun, hvis man tør tage ordene i sin mund, og det sker nu hyppigere og hyppigere og flere og flere steder i verden. Det er også en slags fremskridt.

Hvis vi kigger indenlands, må man sige, at regeringen her i Danmark har rapporteret regelmæssigt om opfølgningen af Beijingkonferencens anbefalinger, at de politiske partier har forberedt sig til den næste konference, og at det har de kvindeorganisationer i Danmark, der arbejder med disse ting, også.

Jeg vil gerne her fra talerstolen sige tak for den meget, meget ihærdige forberedelse, som organisationerne har bidraget med i opløbet op til New York-konferencen. Der har været dialog med regeringen og de politiske partier, og det synes jeg har været overordentlig nyttigt. Så vi er velforberedte til opfølgingskonferencen, og vi vil holde fast i, at det er en opfølgning og ikke en genåbning af emnerne.

Af de 12 punkter, der er valgt, som jeg nævnte før, er der selvfølgelig nogle, som har mindre betydning for danske kvinder i deres dagligdag end andre. Der er ikke mange menneskerettigheder i Danmark, som ikke også tilfalder kvinder, der er ikke udbredt fattigdom i egentlig forstand blandt kvinder, og sundheden hos kvinder er set i global sammenhæng ikke dårlig i Danmark. Men jeg vil sige, at områder som vold mod kvinder, handel med kvinder, prostitution osv. er ganske store problemer også i Danmark, og det er ganske store problemer i hele det europæiske område. Vold mod kvinder og handel med kvinder er områder, som vi simpelt hen ikke har gjort nok ved, og som vi meget håber vi kan få nogle slagkraftige erklæringer om på New York-konferencen.

Forslaget til vedtagelse støttes naturligvis af Det Radikale Venstre.

Søren Søndergaard (EL):

Ligestilling, udvikling og fred har været de fælles hovedtemaer for samtlige de fire verdenskvindekonferencer, som FN har afholdt siden 1975 i Mexico, København, Nairobi og senest i

1995 i Beijing, og disse tre elementer, ligestilling, udvikling og fred, hænger set fra Enhedslistens synspunkt uløseligt sammen.

Når krigen hænger, er det generelt kvinderne, som rammes hårdest, ikke bare som direkte krigsofre, men også som indirekte ofre. Det så vi under Kosovakrigen, og det ser vi i dag i Tjetjenien.

Hvem er det, som må tage det største slæb med at sikre familiens overlevelse under de mest vanskelige vilkår? Det er typisk kvinderne.

Det samme gælder, når vi taler udvikling eller mere præcist manglende udvikling. Også den rammer kvinderne hårdest. Verdens 225 rigeste mennesker har en samlet formue, der svarer til den årlige indkomst for 2,5 milliarder af de fattigste mennesker i verden. Hvis man skal finde bare én enkelt kvinde, så skal man lede virkelig grundigt blandt de 225 rigeste; man behøver ikke at lede helt så grundigt for at finde dem blandt de 2,5 milliarder fattigste, tværtimod.

Et par enkelte tal kan illustrere den fundamentale diskrimination, som verdens kvinder er udsat for. I servicesektoren tjener kvinder i gennemsnit ca. 70 pct. af deres mandlige kolleger, i industrien er det helt nede på 56 pct. En af grundene til dette kan man måske findes i det faktum, at kvinder ifølge ILO udgør over 90 pct. af arbejderne i de såkaldte free trade zones, hvor fagforeninger er bandlyste, og hvor lønnen derfor er lav, arbejdstiden lang og arbejdsforholdene elendige.

Skal kvinder globalt set sikres mere ligestilling, kræver det opgør med gamle vaner og normer, som meget ofte begrundes og forsvares med religiøse henvisninger, men det kræver også et opgør med den nyliberalistiske politik, som bl.a. WTO og EU påtvinger de fattigste lande, og som præcis fører til mere ulighed og elendighed; ellers kan vi jo ikke forklare, hvorfor denne ulighed og elendighed fortsætter.

Set i forhold til situationen på verdensplan, som også andre har været inde på, så er kvinders situation i Danmark på langt de fleste områder meget bedre, og det er godt. Men det er også godt at huske, at det ikke er noget, der er kommet af sig selv, men kun noget, som er kommet i kraft af arbejderbevægelsens og kvindebevægelsens kamp gennem mere end et århundrede. Alligevel er vi ikke i en situation, hvor vi kan sige, at kvinder er fuldt ligeberettigede i det danske samfund.